

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **B. T. L.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2020, č. j. OAM- 40/LE-BA04-HA12-2020, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou a domáhal se jeho zrušení. Uvedl, že se podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“) ucházel o získání humanitárního azylu ve smyslu § 14 a § 14b zákona o azylu. Odkázal na s ním provedený pohovor, v jehož rámci podrobně popsal svoji osobní a rodinnou situaci ve Vietnamu. Obává se návratu do vlasti z důvodu dluhu a praktikám jeho vymáhání ze strany tamních lichvářů. Namítá, že přestože státní orgány formálně zaručují ochranu, v praxi by se mu odpovídající pomoci nedostalo. Domnívá se, že vzhledem k jeho osobní a rodinné situaci, ale i vzhledem k jeho věku, lze v jeho případě najít důvody pro udělení doplňkové ochrany. Návratem do Vietnamu se totiž ocitne v situaci, kdy vyrovnání dluhu a materiální zajištění rodiny bude velmi komplikované, což lze podle něj považovat za důvody hodné zvláštního zřetele.
3. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
5. K obavě žalobce z kriminálního jednání věřitelů žalovaný uvedl, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Za této situace má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné vietnamské instituce. K žalobcem vyslovené domněnce, že by se mu odpovídající pomoci nedostalo, žalovaný poukázal na skutečnost, že se na ně žalobce obrátit ani nepokusil, nemůže proto s jistotou tvrdit, že by mu z jejich strany ochrana poskytnuta nebyla. Teprve pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, bylo by možné tuto skutečnost považovat za azylově relevantní. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004, ve kterém je uvedeno: *„Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno lada odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.“*
6. Žalovaný setrval na názoru, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání soudu

7. Krajský soud věc projednal a rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočníka jazyka vietnamského. Účastníci odkázali na písemná podání ve věci a setrvali na skutečnostech a svých závěrečných návrzích tam uvedených.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů.

A) Skutkový stav věci

11. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 28. 2. 2020 v zařízení pro zajištění cizinců v Balkové. V rámci odůvodnění žádosti a při pohovoru provedeném dne 12. 3. 2020 uvedl, že je národnosti kinh, je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace. Ve vlasti neměl žádné potíže se státními nebo bezpečnostními orgány. Je ženatý, manželka a dva synové žijí ve Vietnamu. Z vlasti vycestoval v červenci 2017 do Rumunska za účelem výdělků, kde strávil dva a půl roku (povolení k pobytu měl na jeden rok, nepodařilo se mu jej prodloužit). Poté odcestoval do Německa a po dvou měsících odjel dne 24. 2. 2020 autobusem do ČR. V jiných státech o udělení mezinárodní ochrany nikdy nežádal, je zdravý. O mezinárodní ochranu žádá z důvodů ekonomických. Uvedl, že pochází z početné rolnické rodiny, jeho rodiče jsou staří a nemají peníze. Aby mohl z Vietnamu vycestovat, zadlužil se. Půjčil si peníze od „černé společnosti“ s vysokým úrokem. Půjčku není schopen splatit. Návrat do vlasti odmítá, neboť se obává věřitelů, kteří ho nenechají na pokoji. Mohli by ho zbít či dokonce zabít, takových případů se ve Vietnamu stává hodně, i když osobně nezná nikoho, komu by se to stalo. Jeho manželce bylo sděleno, že pokud nezaplatí, tak k tomu dojde. Řekla mu to, když jí volal poté, co byl v ČR zadržen policií. K dotazu žalovaného, co jsou „černé společnosti“, neuvedl nic konkrétního, jen že jich je hodně. Doplnil, že do ČR přicestoval proto, že si potřebuje nalézt práci. Je vyššího věku a potřebuje zaplatit dluhy.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědi vycházel z Informace OAMP, Vietnam- Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2019 ze dne 26. 3. 2020 a Informace MV VB, Vietnam: Zpráva britského MV ze zjišťovací mise ve Vietnamu (překlad vybraných částí) ze dne 9. 9. 2019. Žalobce nevyužil možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí blíže seznámit, nevznášel žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Ve správním spise je dále založeno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci na dobu dvou let ze dne 25. 2. 2020 z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území ČR.

B) Právní úprava a právní závěry

12. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
13. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14 zákona o azylu, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
14. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení

mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

15. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
16. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**
17. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Vietnamu s touto problematikou rovněž nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
18. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru o nedůvodnosti obav z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že vlast opustil legálně již v roce 2017, kdy odcestoval za prací do Rumunska. Do ČR přicestoval dne 24. 2. 2020 rovněž za účelem práce, ale pro pobyt zde neměl žádné platné povolení. Byl zadržen policií ČR a zajištěn do zařízení pro zajištění cizinců. Dne 25. 2. 2020 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, přičemž ještě v zařízení pro zajištění cizinců požádal o udělení mezinárodní ochrany.
19. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR z důvodu uděleného správního vyhoštění. Účelem jeho žádosti byla snaha o legalizace pobytu, což žalobce ve správním řízení i potvrdil. Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl: „Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních

úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“ V rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, Nejvyšší správní soud uvedl: „Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“ (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).

20. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *...„[o] azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Pokud žalobce považoval problémy s věřiteli za natolik závažné, jak se nyní snaží správní orgán i soud přesvědčit, zcela jistě mohl požádat o mezinárodní ochranu již v Rumunsku nebo jiném státě, kde k tomu měl v rámci své další cesty po Evropě příležitost. Všechny citované rozsudky tak lze plně aplikovat i na případ žalobce.
21. Krajský soud dále připomíná, že ekonomické důvody (nedostatek práce v zemi původu a legální odjezd za prací do ciziny, či neschopnost splácet půjčku) nejsou relevantním důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a stejného zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43). Navzdory žalobcově nekonkrétní obavě z věřitelů, když žalobce v řízení o mezinárodní ochraně nespécifikoval ani blíže neidentifikoval soukromé osoby, od nichž si půjčil peníze, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 5 a 6) otázkou obavy z jednání věřitelů ve vztahu k taxativním důvodům ve smyslu § 12 zákona o azylu zabýval. Odůvodnil, že v případě nezákonných praktik ze strany soukromých osob (vymahačů) je třeba uvedené problémy nejdříve řešit v rámci své země původu a obrátit se s žádostí o pomoc na tamní státní orgány, policii, soudy apod. Žalobce však žádné kroky ke své případné ochraně neučinil, ani blíže neoznačil osoby, které mu měly vyhrožovat zbitím a zabitím (ostatně tuto informaci údajně získal od své manželky až poté, co byl v ČR zadržen policií), a proto nelze dospět k závěru, že by mu ochrana v zemi původu nebyla poskytnuta nebo že by poskytnutá ochrana byla neúčinná.
22. Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá soudu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil. Nad rámec tohoto odůvodnění krajský soud konstatuje, že

žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil. Výslovně uvedl, že se ucházel o udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 a § 14b zákona o azylu z důvodu své osobní a rodinné situace a žádá o její zohlednění jako důvodu zvláštního zřetele hodného.

23. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
24. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalobce uvedl, že je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast (legální odjezd za prací a ekonomické potíže) nepředstavují opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
25. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle

odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

26. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl ve Vietnamu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z jeho výpovědi, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Žalovaný rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že ve Vietnamu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (ekonomické důvody), důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

27. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny

manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

28. Žalobce v žalobě uvedl, že se „ucházel o udělení humanitárního azylu § 14b zákona o azylu z důvodu své osobní a rodinné situace“ jako důvodu zvláštního zřetele hodného. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že jeho manželka a dva synové stále pobývají na území Vietnamu. Z výše citovaného ustanovení je pak zřejmé, že je ani nelze aplikovat na rodinnou situaci žalobce, neboť žalobce není „rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany“ na území ČR.
29. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a řádně odůvodněno. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. srpna 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

